sa ei taha mitte lähemalt teada saada, mis und halwad wõi hõelad inimesed peawad nägema?“ Ja kuningas andis ühele kõige lähemal seiswale unenäule märku; see oli üks kole kangelane, kumbagi kaenla all kandis ta übt weskekiwi.

„Jutusta, mis sa täna ööse tahad teha!“ käskis kuningas.

Seal tõmmas koll pea õlade wahele, kiskus suu kuni kõrwadeni laiali ja nägu hirwili kiskudes hakas ta jutustama:

„Ma lähen rikka mehe poole, kes oma isa laskis nälga näha. Kui wanamees ühel päewal poja ukse ette tuli leiba kerjama, tuli poeg ja ütles perele: Ajage see wabiseja minema! Selle juure käin ma ööseti ja õerun teda kahe weskekiwi wahel, kuni tema kondid keha sees kõik ilusaste peeneks ja pehmeks on läinud. Siis wõtan ma teda kaeltagust pidi kinni, raputan teda tubliste ja ütlen: Kas näed nüüd, kui kenaste sa wabised, sina mait! Siis ärkab ta üles, hambad lõgisewad tal suus ja ta ütleb: Naene, too mulle weel paksemat tekki peale, mul on külm. Ja kui ta jälle magama jääb, sahwatan ma teda uuesti.“

Kui Jüri seda oli kuulnud, tungis ta wäewõimul uksest wälja, kuningat enese järele tõmmates, ja hüüdis: „Siia ma ei jää mitte silmapilguks enam nende halwa unenägude juure See on ju kole!“

Nüüd wiis kuningas teda ühte ilusasse aida, kus teed põhedast, lillepeenrad kullast ja lilled kalliskiwidest oliwad. Siin salutasiwad head unenäud. Kõige esimene, mis ta nägi, oli üks unenägu nagu noor kahwatand palgega naene, sellel oli ühes kaenlas üks weike Noa laewake ja teises kaenlas kastike laste mängukannidega.

„Kes see on?“ küsis Jüri.

„See läheb õhtuti ühe weikse haige poisikese juure, kelle ema ära on surnud. Päewa on ta ainuüksi ja keegi ei küsi tema järele; aga õhtu läheb see unenägu temale seltsiks ja wiidab mängides tema aega teewe öö. Poisike jääb õhtul ikka aegsaste magama, sellepärast läheb unenägu ikka nii aegsaste. Teised unenäud lähewad kõik palju hiljem. — Tule nüüd edasi; kui sa kõike tahad näha saada, siis peame tõttama.“

Siis läksiwad nad aias edasi keset häid unenägusid.

Seal oli mehi ja naisi, hallwäid ja lapsi, kõigil armsad silmawaated, nägusad näud ja wäga ilusad riided. Käes oli mitmel kõiksugu asju mis süwa tial wõib ihaldada. — Korraga jäi Jüri seisma ja karjatas nii waljuste, et kõik unenäud üwber waadasiwad.

„Mis sul on?“ küsis kuningas.

Seal on ju minu printses, kes nii mitmel korral mulle on ilmunud ja roosiid tinginud,“ hüüdis Jüri waimustusega.

„Õige küll,“ ütles teine, „see ta on. Eks ole tõsi, ma olen sulle ühe ilusa unenäu saatnud? See on peaaegu kõikidest kõige ilusam.“

Nüüd jooksis Jüri printsessi juure, kes praegu jälle oma kuldse kiige peal istus ja kiikus. Niipea kui ta teist nägi liginema, hüpas ta maha ja jooksis Jürile wastu. See wõttis teda käe kõrwale ja tallutas teda ühe kuldpingi juure. Sinna istusiwad mõlemad maha ja jutustasiwad teineteisele, kui lõbus see on, et nad teineteist jälle näha saawad. Ja kui nad sellega walmis oliwad, hakasiwad nad sedasama juttu ikka jälle eest otsast peale. Senikaua käis unenägude kuningas aia suurt keskteed mööda edasi tagasi, käed selja peal; aeg-ajalt wõttis ta taskuuri wälja ja waadas järele, kui hiljale aeg juba jõuab, sest et unenägija Jüri ja printses oma juttuwestmisega ikka weel mitte lõpule ei jõudnud. Wiimaks läks ta neide juure ja ütles: „Hea nüüd küll, lapsed! Sinul, Jüri, on pikk tee weel ära käia, sest ööseks ei wõi ma sind siia jätta, sest et mul übteqi woodit ei ole, kuhu sa wõiksid magama heita, sest ega unenäud ei maga, waid ööseti peawad nad ikka maa peal inimestele ilmuma. Ja sina, printses, pane ennast ka walmis; pane täna ööseks roosakleit selga ja tule pärast minu juure, et ma sulle ütlen, kellele sa sel ööl pead ilmuma ja mis sa temale pead ütlema.“

Kui unenägija Jüri seda kuulis, tundis ta oma südames julgust kaswama, nagu enne ei iialgi omas elus. Ta tõusis kuldpingi pealt üles ja ütles kindlal healel: „Armas kuningas, omast printsessist ei lahku ma iialgi enam. Emb kumba, kas jätate

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1896, lk. 22